

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μνητά.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θγαίνει,
κι' ἔταν ἔγω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὴ σ' αὐτὴν Ἐπαρχίας — καὶ σ' τὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα διωκτὰ μέρη — δεκαπέντε καὶ σ' τὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐδὲ θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς σ' τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Εἴκοσι μηνὸς Γεννάρη,
τὸ Τριῶδι ἀριβάρεϊ.

Ποῦντος διακόσα πέντε καὶ μὲ ὀγδόντ' ἀκόμα,
διορισμοὶ μεγάλοι σ' τὸ βασιλεῦον κόμμα.

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλῶν
καὶ μονάχος τοῦ γελῶν.

Κανένα δὲν ἀκούω, ταῦτιά μου τὰ σφαλῶ,
ὅλους χωρατεύω, μὲ ὅλους σας γελῶ.
Κανένα κανένα ὡς τώρα δὲν γνωρίζω,
ἀν ἐκεῖνον παύω καὶ τοῦτον διορίζω
ἐγὼ τὸ θέλω, ἔτσι ἐγὼ φρονῶ,
ἐγὼ εἰς ὅσα τσαμπουνᾶτε τὰ πίσω μου γυρνῶ.

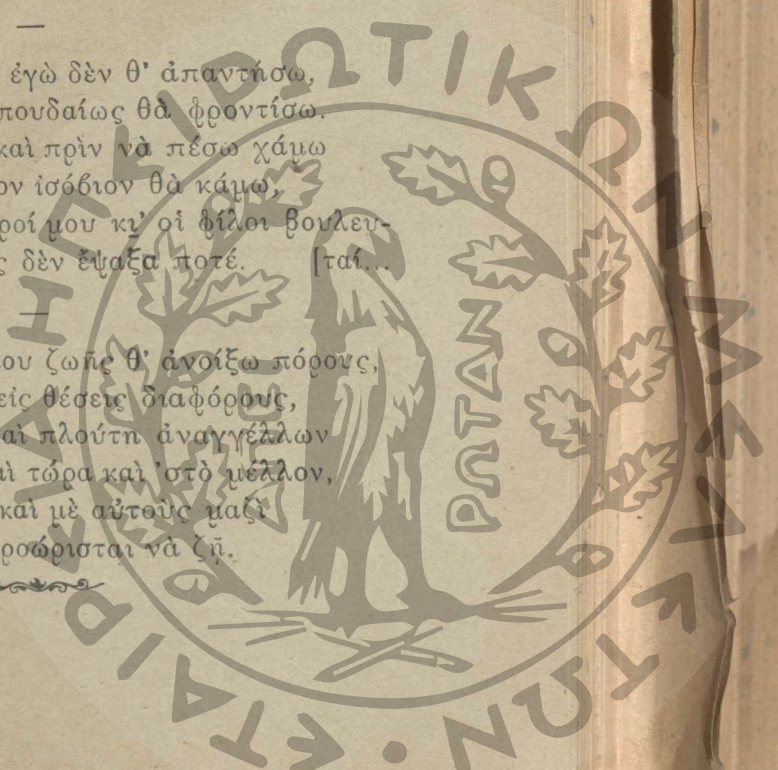
Κι' ἐφώναξε ὁ ταῦρος «κουνουῖπι τοῦ διαβόλου,
καὶ τότε ὅπου ἤλθες δὲν μ' ἔμελε καθόλου,
καὶ τώρα ποῦ θὰ φύγῃς δὲν ἔδωσα λεφτό»,
κι' ἐμούγκρισε ὁ ταῦρος κι' ἐπέταξε αὐτό.
Ἔτσι κι' ἐγὼ εἰς ὅλους τοὺς κώνωπας φωνάζω
καὶ μ' ἓνα μουγκρισμὰ μου μακράν μου τοὺς τινάζω.

Τσοζύγια μου πηγαίνουν μιὰ χαρά,
τὰ κράτους τὰ Ταμεῖα γεμίζουν μὲ παρᾶ,
κανένα ὅπως πρῶτα δὲν εἶναι κλειδωμένο
ἐγὼ σ' τὸν ἥλιο ἔχω ἀλεῦρι ἀπλωμένο
ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν μὲ οἶστρον τοῦ Πινδάρου
καὶ βάζω τοὺς ἐχθροὺς μου σ' τὰ πίσω τοῦ γαιδάρου.

Εἰς ὅ,τι καὶ ἂν λέγουν ἐγὼ δὲν θ' ἀπαντήσω,
ἐγὼ διὰ τοὺς φίλους σπουδαίως θὰ φροντίσω.
Τὸ πᾶν διὰ τὸ κόμμα, καὶ πρὶν νὰ πέσω χάμω
τοῦ φίλου μου τὸν φίλον ἰσόδιον θὰ κάμω,
κι' ἂς σκούζουν οἱ ἐχθροί μου κι' οἱ φίλοι βουλευ-
εἰς τὰχυρα γιὰ ψύλλους δὲν ἔβαξα ποτέ. [ταί...]

Παλὺς καὶ φουσκαμένος σ' τὰ σύννεφα πετῶ
ὡς σκώληκας σᾶς βλέπω καὶ σᾶς ποδοπατῶ.
Ὅσοι κουτοὶ τὰ βάζουν μαζὶ μὲ τὸν Τρικούπη
ἐλέγχουν πᾶσαν πρᾶξιν ἐνδὸς Μυλλόρδου γαύρου,
ὅσοι πῶς ὁμοιάζουν μ' ἐκεῖνο τὸ κουνουῖπι,
καὶ κάθισε ἀπάνω σ' τὸ κέρατο τοῦ ταύρου.

Εἰς τοὺς θεράποντάς μου ζωῆς θ' ἀνοίξω πόρους,
θὰ τοὺς ἐγκαταστήσω εἰς θέσεις διαφόρους,
καὶ πάντοτ' εὐτυχίας καὶ πλούτη ἀναγγέλλων
θὰ τοὺς ἐξασφαλίσω καὶ τώρα καὶ σ' τὸ μέλλον,
καὶ θὰ φωνάζω μόνος καὶ μὲ αὐτοὺς μαζὶ
πῶς ἡ Ἑλλὰς τφόντι προῶρισται νὰ ζῇ.

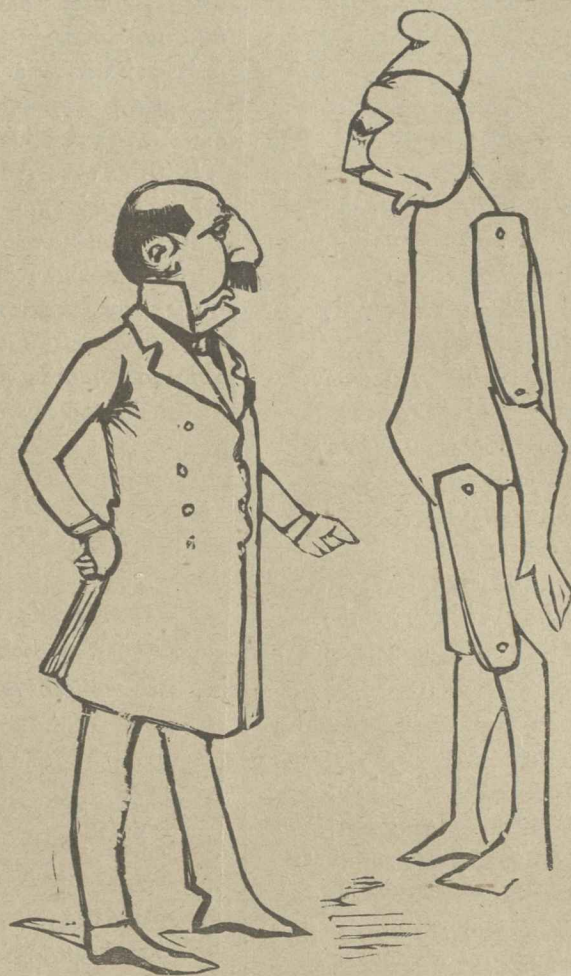

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Τί ἔχομε, βρὲ ντιστεγκέ;
Φ. Τί νάχωμε, Βαρόνη;
ὅσοι δὲν ἔχουνε πεινοῦν καὶ ὅσοι ἔχουν τρῶνε.
Π. Ἦλθε τὸ Κοινοβούλιον;
Φ. Δὲν ἦγγα ὡς ἐκεῖ,
ἀλλὰ θὰ ἦλθε βέβαια...
Π. Ἀμμ' ἡ πολιτικὴ;
Φ. Καθὼς τὴν ξέρεις, ἀδελφέ, μεταβολὴ καμμία,
ἐντεῦθεν μὲν σιτεῦτος καὶ ἐκεῖθεν βουλιμία.
Ὁ σὺρ Χαρίλαος γελᾷ καὶ ὁ Θεοδωράκης κλαίει,
γελοῦμε δὲ καὶ με τοὺς δῆδ' ἐμεῖς οἱ φωραλέοι.
Καὶ πάλιν Κοινοβούλιον, φουρτούναις καὶ σεισμοί,
νηστεῖαι, περισσεύματα, προϋπολογισμοί,
τὰ ἔσοδα, τὰ ἔξοδα, οἱ ἐθνικοὶ μας πόροι,
τὰ δάνεια τὰ τρέχοντα, τὰ πάγια, οἱ φόροι,
ἀδεια Ταμεῖα, Περικλῆ, παρὰς μὲ τὸ τσουβάλι,
καμήλα, ρόπαλα, χοροί, καινούριο καρναβάλι,
μουτσούναις πατριωτισμοῦ καὶ ἀρετῆς μεγάλης
καὶ φρόντισε καὶ σὺ καμμιὰ στὸ μούτρο σου νὰ βάλης,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὑπόσχεται καλὰ
καὶ πέρνει γιὰ τὴ μούρη του μουτσοῦνα ποῦ γελᾷ,
ὁ Θεοδωρὸς γὰ τὰ μάτια του μ' ἓνα κρεμμύδι τρίβει
καὶ με τὰ δῆδ' τὰ χέρια του τὰ δάκρυά του κρύβει,
ἡ Βασιλεία, Περικλῆ, γυρεύει πόρους νέους
καὶ ἀπὸ τοὺς ἔξω Ἑλλήνας καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους,
τῶν εὐτυχῶν Τρικουπικῶν προβιδασμοὶ ποικίλοι,
τὸν χάρτην τοῦ Συντάγματος μασσοῦν πεινῶντες σκύλοι,
εἰς τάξεις δὲ χωρίζονται οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ Βλάχοι,
γεννοῦνται νέοι Ἕλληνες μὲ κάμα καὶ σιλάχι,
τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
στὰ χέρια ὅλων ρόπαλα, κουμποῦρι καὶ μαχαίρι,
ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις κατάρας ἐκστομίζει,
τοῦ Χάρου τὸ ἀκάτιον ἀπὸ Ρωμηοὺς γεμίζει,
καὶ ἂν καὶ εἶναι ἄφθονος παρὰς τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα
δὲν ἔχουν οἱ κακόμοιροι νὰ δώσουν τὰ πορθητεῖα.
Εὐπνα, καυμένη Περικλῆ, καὶ αὐτὸ τὸ καρναβάλι
σ' ἓνα παπποῦτσι καὶ τὰ δῆδ' ποδάριά μας θὰ βάλλῃ.
Ἀκου τριγύρω μουσικαῖς καὶ ντέφια καὶ νταούλια...
σ' ἐνὸς γαιδάρου κάθισε τὰ δυνατὰ καπούλια,
σ' αὐτὴ τὴν παληομούρη σου μιὰν ἄλλην μούρη βάλε
καὶ τὴν Αὐλὴν καὶ τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Ἑλλάδα ψάλε,

ἐξύνει δὲ καὶ τωρινὰ καὶ περασμένα χρόνια
καὶ πὰρ' ἐμπρός σου ἐν' ἀγγεῖδ' καὶ τρῶγε μακαρόνια
μὴν παύης δὲ νὰ χαιρετᾷς τρανοὺς καὶ φουκαράδες,
τοὺς ντιστεγκέ, τοὺς ἀναγκαί, καὶ ἄλλους μασκαράδες
καὶ ἀπ' τὸ κρασί ἄς γίνωμε καὶ οἱ δύο μας κουρούνα...
Π. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ χαιρετῶ χωρὶς καμμιὰ μουτσοῦνα;
Φ. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, μωρέ, καὶ ἄλλη μουτσοῦνα θέλει,
μὲ γέλοια ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ κάθε του κοπέλι,
μὲ δάκρυα ὁ Θεοδωρὸς καὶ οἱ δυστυχεῖς του φίλοι,
οἱ ντιστεγκέ μὲ ψεύτικα φτειασιδωμένα χεῖλη,
οἱ κλέπται καὶ οἱ κἀπηλοι μὲ τῆς αἰδοῦς τὸ χρώμα,
οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρεται μὲ σφαλισμένο στόμα,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, εὐγενικὸ γαιδοῦρι,
ἐμπρός σὲ κάθε ἄνθρωπο πρέπει ν' ἀλλάζῃς μούρη,
γιατί ἂν σ' ὅλους ἐμπροστὰ μὲ μούτρα στέκης ἴδια
καὶ οὔτε κλαῖς οὔδε γελᾷς, οὔδε φορεῖς φτειασίδια,
ὦ! τότε τρεῖς ἀλλοίμονον σὲ σένα, φουκαρά...
δὲν θὰ μ' ἐμπόρῃς ντιστεγκέ νὰ γίνῃς μιὰ φορὰ.
Καὶ τώρα πᾶμε στὴ Βουλὴ...

Π. Τί διάβολο νὰ κάνῃς;
Φ. Μὲ λύσαν θὰ ἐπιτεθῇ ὁ λαῦρος Δεληγιάννης,
ὁ ἀκούσωμεν ἐξάψαλμον περὶ διορισμῶν,
θὰ ἴδωμεν τὸν ἀληθῆ Προϋπολογισμόν,
καὶ ποιὸς τὸ ξέρει, Περικλῆ, ἂν καὶ καυγᾷς δὲν γίνῃ
καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ ὅπως πρὶν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη.
Π. Ἄν εἴξουρα πῶς στὴν Βουλὴν θὰ ἐπολέμουν πάλιν
ἀμέσως μ' εὐχαρίστησιν θὰ ἔτρεχα μεγάλην,
ἀλλ' ὅμως τώρα, Φασουλῆ, τί διάβολο νὰ κάνω;
ἐσπούδασα τοὺς ἀριθμοὺς καὶ με τὸ παραπάνω.
Συνειθισμένα πράγματα, καθένας τὰ εἰξεύρει,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς περισσεύμα θὰ εὐρῇ,
ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις ἐλλείμματα σπουδαῖα.
καὶ εὐθὺς ποδοκροτήματα θ' ἀκούσωμεν ραγδαῖα.
Φ. Πρέπει καὶ σὺ τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους νὰ γνωρίζῃς
καὶ δῆδ' γαιδάρων ἄχυρα νὰ μάθῃς νὰ χωρίζῃς.
Π. Τὰ ἔμαθα πολὺ καλὰ καὶ ἀντε νὰ χαθῇς.
Φ. Ἐλα νὰ πᾶμε, Περικλῆ, καὶ ὅταν βαρεθῇς
ἀφίνεις κάθε πρόστυχον καὶ ἀγενὲς στοιχεῖον
καὶ χώνεσαι εἰς τὸ γνωστὸν ἐκεῖ οὐροδοχεῖον,
καὶ δίχως νούμερα ν' ἀκοῦς καὶ ἀριθμοὺς εὐήχους
μὲ τὸν Κολοκοτρώνη σου σκαλίζεις εἰς τοὺς τοίχους
τὰ ἐνδοξα ὀνόματα τῶν ντιστεγκέ τῶν νέων
νὰ παραμείνουν σεβαστὰ εἰς κάθε Ἀθηναῖον.
Π. Ἄς εἶναι, μ' ἐκατάφερες καὶ πάλι, μασκαρά...
ἄς γίνῃ τὸ χατῆρι σου καὶ τούτῃ τῇ φορὰ.
Φ. Θὰ ὑποστῶ τοὺς ἀριθμοὺς καθόσον εἰμπορέσω.
Π. Καὶ ποιὰ μουτσοῦνα, Φασουλῆ, σ' ἀρέσει νὰ φορέσῃς;
Φ. Τοῦ πατριώτου τοῦ θερμοῦ...
Π. Τὴν ἐθαλα καὶ πᾶμε.
Φ. Ἐμεῖς οἱ δύο μοναχὰ τὸ ἔθνος ἀγαπάμε.
Π. Σὰν νὰ τὸ ξέρῃς...
Φ. Εὐπνησε καὶ μίλα, βρὲ μουγγέ.
Π. Ὅρσε λοιπὸν δῆδ' χαστουκιάς, μαγκούφη ντιστεγκέ.

Ὁ Τρικούπης ὁ πολὺς
καὶ ὁ ἀργὸς ὁ Φασουλῆς.

Φ. Εἶχα καιρὸν νὰ σᾶς ἴδω, Πρωθυπουργέ μεγάλη...
ἀσθενεῖαι μ' ἐμπόδισαν καὶ ὑποθέσεις ἄλλαι.
Τῆς ἱμφλουέντζας κατ' αὐτὰς μ' ἐμάστισε ἡ νόσος
καὶ ἀφότου δὲν με ἴδατε καιρὸς παρήλθε τόσος.
Πλὴν ἀναρρώσας εὐτυχῶς καὶ ἀναλαβὼν καθ' ὅλα
νὰ χαιρετήσω ἔρχομαι τὰ ὑψηλὰ φωκὸλα.
Τρ. Λοιπὸν καλῶς ὀρίσατε...
Φ. Ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς κατ' αὐτὰς περισσεύμα θὰ ἦρατε καὶ ἄλλο.
Τρ. Τὰ πάντα βαίνουν κατ' εὐχὴν, ποῦ εἶναι ν' ἀπορήσῃς...
τὰ νέα περισσεύματα καὶ αἱ ἄλλ' ἐπιχειρήσεις,
ἐγὼ δὲ βλέπων τὴν πολλὴν τοῦ ἔθνους εὐτυχίαν,
τὴν τάξιν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν τόσῃν πειθαρχίαν,
τοὺς φίλους ὅλους δέχομαι μ' ἀγκάλας ἀνοικτάς
καὶ ἰσοβίους ἔκαμα ἐκ τούτων Ἑλεγκτάς.
Φ. Τὸ ἔμαθα, Πρωθυπουργέ...
Τρ. Κι' αὐτὸ πῶς σᾶς ἐφάνη;
Φ. Τῶν νέων σᾶς διορισμῶν τὸ ὑψηλὸν φερμάνι

βαθὲως συνέκρινε τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
καὶ σᾶς συγγαίρει δι' ἐμοῦ μετὰ τὴν ψυχὴν τῆς ὁλῆν.
Τρ. Εὐχαριστῶ...
Φ. Ἄν ὕλακτῇ ὁ τάδε ἡ ὁ δεινὰς
καθόλου μὴ προσέχετε σᾶς ὕλακας ἐκείνας.
Δὲν πρέπει, ἔξοχώτατε, νὰ γίνεσθαι κανεὶς
θεράπων καὶ ὑποπόδιον τῆς γνώμης τῆς κοινῆς,
οὔδε ν' ἀκούῃ πάντοτε τὰς διαφόρους κρίσεις,
τὰ σχόλια τῶν ἀμαθῶν καὶ τὰς παρατηρήσεις.
Ἄν σκοθῶν οἱ ἀριστεροὶ μετὰ παρόξυσμῶν
κατὰ τῶν νέων ἄθλων σᾶς καὶ τῶν προβιδασμῶν,
γνωρίζετε πολὺ καλὰ τὸ αἷτιον τοῦ γόλου
καὶ εἰς τὰς φωνὰς τῶν προσοχῆν μὴ δίδετε καθόλου.
Ἄν δὲ φωνάζουν κατ' αὐτῶν καὶ μερικοὶ τῶν φίλων
καὶ στρέφουν στοὺς διορισμοὺς τὸ βλέμμα τῶν ὀργί-
τοξεύει δὲ ἡ γλώσσά των μυρία καθ' ἑμῶν, [λον,
αὐτοί, καθὼς εἰσεύρετε, γαυγίζουσιν με θυμόν,
διότι περισσώτερον τοὺς ἄλλους ἀγαπᾶτε
καὶ πρὸς ἐκείνους ἀφειδῶς τὰς χάριτας σκορπάτε,

αὐτοὺς δὲ τοὺς ἀφίνετε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα,
ἐνῶ κι' αὐτοὶ δὲν ἔπαυσαν δουλεύοντες τὸ κόμμα.
Τρ. Ὅλους τοὺς φίλους του κανεῖς δὲν ἀγαπᾷ ἐπίσης,
μὰ κάμνει μεταξὺ αὐτῶν ὀλίγας διακρίσεις.
Φ. Εἰς ὅλα ταῦτα σύμφωνον εὐρίσκετε κι' ἐμένα
καὶ ὅποιος ἀγαπᾷ πολλοὺς δὲν ἀγαπᾷ κανένα.
Πρέπει κανεῖς προτίμησιν ἐνίοτε νὰ δίδῃ
εἰς τὸν Ἀναγνωστόπουλον καὶ εἰς τὸν Βαρελίδη,
ἢ καὶ ὅτὸν Κανελλόπουλον καὶ εἰς τὸν Δειμέζη,
διότι ὅλοι δὲν χωροῦν νὰ φᾶνε ὅτὸ τραπέζι.
Κι' ἐγὼ ἂν εἶχα, Πρόεδρε, τοῦ κράτους τὰς ἡνίας,
θὰ ἔδιδα ὅτους φίλους μου τεκμήρια εὐνοίας,
τοὺς πάντας μὲ προσήγειαν πολλὴν θὰ ἐχαιρέτων,
μὰ πρὶ πολλὰ θὰ ἔδιδα ὅτὸν φίλον Περικλέτον,
καὶ τοῦτον θὰ ἐχόρταινα, Πρωθυπουργέ, μονάχον
διὰ πολλῶν διορισμῶν καὶ δι' αὐγοταράχων.
Τοιαῦτα, Ἐξοχώτατε, σὰς λέγω ταπεινῶς,
δὲν πρέπει δὲ οὐδέποτε ὡς ἄνθρωπος κοινὸς
ὅστας κρίσεις νὰ προσέχετε τοῦ κάθε πατριώτου...
ὁ ἓνας λέγει τὸ μακρὸν κι' ὁ ἄλλος τὸ κοντό του.
Πρέπει καλὰ ν' ἀνταμειφθῇ ὅποιος γιὰ σὰς παλεύει...
ἐξ ἔρωτος ἰδανικοῦ κανέναν δὲν δουλεύει.
Σ' ἐδούλευσα, Πρωθυπουργέ... ὀφείλεις νὰ πληρώσῃς
καὶ πανδαισίαν ἀφθονον πρὸς χάριν μου νὰ στρώσῃς,
μὲ ἄλλους λόγους παστρικοὺς ἰσόβιος νὰ γίνω,
ἄλλως ὅτὰ κρύα τοῦ λουτροῦ γιὰ πάντα σὰς ἀφίνω,
κι' ἐμπρὸς εἰς ἄλλον κύριον ἢ κεφαλὴ μου σκύβει,
ποῦ ἔμαθε καλλίτερα τοὺς δούλους ν' ἀνταμείβῃ.
Τοιοῦτος εἶναι πάντοτε ὁ νόμος παρ' ἡμῖν...
ὁ δούλος γιὰ τοὺς κόπους του γυρεῖται πληρωμὴν,
καὶ ὅπως λέγει, Πρόεδρε, κι' ἡ ρῆσις ἢ σοφή,
ὅστις δουλεύει ὅτὸν ναὸν ἐκ τούτου θὰ τραφῇ.
Κανεῖς χωρὶς ἀνταμοιβὴν πλησίον σας δὲν μένει,
κι' ἂν εἶναι κι' ἐκ τῶν φίλων σας καμπόσοι θυμωμένοι,
σεῖς δώσατε ἀκρόασιν καὶ εἰς αὐτῶν τοὺς θρήνους
καὶ ἰσοβίους κάμετε ὀγρήγορα κι' ἐκείνους,
καὶ γίνετε τῶν νηστικῶν ἢ μόνη σωτηρία
κι' ὡς εἶδος ἀσφαλιστικὴ τῶν φίλων ἑταιρεία.
Ἀλλὰ ἐξασφαλίσате παρακαλῶ κι' ἐμένα,
ὅπου κυττάζω τὰ ψηλὰ μὲ χέρια σταυρωμένα
καὶ πλούσιον θυμίαμα σὰς καίω καὶ λιθάνι,
κι' ἰσόβιον βαπτίσετε κι' ἐμὲ τὸν μπεχλιβάνη.
Τρ. Οὐδέποτε σὰς λησμονῶ κι' ὑπ' ὄψι μου σὰς ἔχω.
Φ. Μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ὅτὸν Περικλέτον τρέχω,
καὶ σκούζω «Ζήτ' ὁ Πρόεδρος ὁ μέγας καὶ πολὺς,
τὸ μόνον καταφύγιον, ὁ τρόμος τῆς Βουλῆς,
ὁ τὰ στραβὰ κι' ἀνώμαλα εὐθὺς ἐξομαλύννας,
ὁ φέρων εἰς τὰ στήθη του ἡλίους καὶ σελήνας,

ὁ μετεωριζόμενος ἐντὸς χρυσῶν συννέφων,
ὁ μὲ γενναίας δωρεὰς τὴν Βασιλείαν τρέφων,
ὁ τόσα Ἰσοζύγια φουσκώσας καὶ μηχανάνας,
ὁ Ἐφιάλτης τῶν ἐχθρῶν, τῶν φίλων ὁ Μαικήνας.
Τὰ ράκη τῆς πτωχείας μου μακρὰν μου τώρα ρίπτω
ὡς ἄλλος δὲ Ὀράτιος ἐνώπιόν σας κύπτω.
Ὡ σὺ, ἐντίτε Λόρδιμπους κονσούλιμπους ἀτάβης,
μὰ θὰ ὅτὰ πῶ Ρωμαίικα γιὰ νὰ τὰ καταλάβῃς.
Τρικοῦπη, καταγόμενε ἐκ Λόρδων καὶ Μυλλόρδων,
σὲ δι' ὀργάνων ἐξυμνῶ χαλκίνων τε κι' ἐγχόρδων,
σὺ μόνον μας πρεζίντιουμ καὶ κόσμημα γλυκὺ,
σὺ ἄρτος ἐπιούσιος, σουρτοῦκο καὶ βρακί.
Πλουσίαν δίδε πάντοτε ὅτους δούλους πληρωμὴν
νὰ σὲ ὑμνοῦμεν ὅλοι μας γονατιστοί... ἀμήν!

Καὶ ὀλέγαις ποικιλείαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείαις.

Τοῦ Ἀγελάστου ἡ ξανθὴ καὶ ζηλεμένη Τζούλια,
ὅπου ἀνθοῦν ὅττην ὄψι της τὰ ρόδα καὶ τὰ φούλια,
μὲ τὸν λεβέντη Καλλιγᾶ ἀρραβωνιάσθη τώρα
κι' ἡ μοίραις τοὺς ἐχάρισαν τὰ πρὶ καλὰ των δῶρα.
Χρυσομαλλοῦσα, ντροπαλή, χαριτωμένη νύφη...
τὴν καμαρώνει ὁ γαμπρὸς καὶ τὸ μουστάκι στρήφει,
ὁ δὲ Ρωμηὸς χαρούμενος τοὺς ἀρραβῶνας βλέπει
καὶ ὑμεναίους κι' ἔρωτας ὡς Ἀνακρέων ψάλλει
καὶ πλέκουν γύρω Χάριτες τὸ στέφανο ποῦ πρέπει
ὅττην ὠμορφιὰ τὴ φρόνιμη, ὅττης Τζούλιας τὸ κεφάλι.

Τὴν προσεχῇ Παρασκευὴν τερπνὴ καὶ πάλιν λίμα,
ὁ Βαλαβάνης δηλαδὴ, ὁ τόσον συγκινῶν,
εἰς τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ τὸ φημισμένον βῆμα
περὶ τοῦ βίου θὰ εἰπῇ τῶν Μικρασιανῶν.
Θὰ τρέξουν δὲ ἀκροαταὶ μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα
κι' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ κι' οὐδέτεροι ἀκόμα.

Γεώργιος ὁ Πάμπανος, ὁ ἱατρὸς ὀδόντων...
τὰ χρήματά σας δι' αὐτὸν δὲν πᾶνε εἰς τὸν βρόντον,
ἀνακαινίζει πάσχοντας ὀδόντας ἐν τῇ ἅμα
χωρὶς κανένα θόρυβον, χωρὶς καμμιά ρεκλάμα.
Οἱ ἔχοντες πονόδοντον δὲ μαζευθοῦν ἐκεῖ
κι' ἡ σάπια ἢ μασσέλα των εὐθὺς θὰ γίνῃ νέα,
εἰς ὅλους δὲ γνωστοποιῶ πῶς οὗτος κατοικεῖ
ὅττων Πατησίων τὴν ὁδὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἐννέα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτὸ σπῆτί μου ἀνέδη,
ὅττην Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐύδη, — δρὸ ὅτὸ λέει τρεῖς ὅτὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ τοπογραφικοῦ «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμὴ.